

"En Hij dreef de mens uit.."

Genesis 3:24a

De HEERE God. Jehova Elohim.
Twee mensen. Een man en een vrouw.
De hof. Zonovergoten.
Hier wandelde Hij. Jehova Elohim.
Hier wandelden zij. Adam en Eva.
Hier is de tuin. Vol geboomte.
Vruchten overal.
Vogelen zingen hun lied.
In de rivier spelen de zilveren vissen.
De boom van de kennis van goed en kwaad.
Met vruchten beladen. Mist ze er geen?
De mens nam. De mens at. De mens zag.
Naakt. Zonder God.
Het licht in de ogen gedoofd.
In plaats van blijdschap angst..Gemeenschap..
eenzaamheid.
Overal dreiging. Dood. Alles spelt onheil.
De mens. Losgescheurt van God.
Toen heeft Jehova Elohim de stilte van de dood
doorbroken.
Hij heeft GEROEPEN.
De stem van Jehova klonk door tot in de donkere
schuilhoek.
HIJ zag. Terwijl ze onder de vijgeboom waren.
Ze zijn gekomen. Bevende. Door de dood geteken-
den.
Gesproken heeft de EEUWIGE.
Het BESLUIT baarde. Genade en straf.
Hoop...vanwege het Zaad.
Jehova Elohim heeft gezegd: IK ZAL.
Zouden ze nu mogen blijven? In de hof?
Zouden ze mogen eten? Eten van de boom van het
leven?
Eeuwig leven? Wandelen met God in de wind des
daags?
Begeerlijkheid. Zonde.
Wie wil de gevolgen?

EN HIJ DREEF DE MENS UIT.

Ze willen niet.

Een kind dat voor straf naar de zolder moet,
talmt op de trap.

Vooruit..naar boven. Het kind doet een stap..
staat weer stil. Vooruit..naar boven.

De mens. Hij talmt.

Genade is hem geopenbaard.

Hij wil blijven. Blijven in de hof. Blijven bij
God in de suizende wind.

Blijven in het beschermde huis.

Blijven bij de levensboom.

Jehova Elohim dringt aan..weg uit de hof.

Zijn aandringen wordt een drijven.

Weg. Weg van hier. Weg van de levensboom.

De weg naar het eeuwige leven is toegesloten.

Geen weg terug.

Door ongehoorzaamheid komt de dood.

God heeft de volle dood afgewenteld van het
mensenpaar.

Maar het paradijs wordt toegesloten.

Geen weg via de boom des levens naar het leven.

Mensen zoeken de levensboom.

Duizenden jaren. Zij zoeken eeuwig leven.

Bij de gratie van de zoekers worden tover-
dranken verkocht. Kwakzalvers bezocht.

Huid voor huid zal de mens geven voor zijn
leven. Tot de laatste penning. Welk leven?

Geen kruidenmengsel kan het ware leven open-
baren.

Weg, mensenkind. Ga weg uit de hof.

In de hof nadert de eeuwige dood op zachte
voeten.

Zoudt ge langer blijven op de plaats van het
onheil?

Hier is geen levensvatbaarheid.

Hier is het zwaard van de gerechtigheid.

Haast u, mensenkind. Om uws levenswil.

Ge zult u niet kunnen bergen onder de levens-
boom.

Slechts de gemeenschap met de moordenaar wordt
daar versterkt.

Weg. Uit de hof. Weg. Naar het stof.

Ge zijt er uit genomen.

Ge moet er weer naar henen.
Denkt gij dat sterven is niet meer van node,
Nu 't in uw hart reeds wemelt van de doden?
Dwaas die omringd van dood nog hunkert, dat
een beker lentelucht u wordt geboden.

Voort. Altijd maar voort.
De wijsgeer en de dwaas..Voort. Altijd voort.
Uit de hof naar het stof.
Stelsels vergaan. Stellingen storten in.
Idealen verschrompelen tot nietswaardige ge-
raamten.

Waar is de wijze?
Waar is de onderzoeker van deze eeuw?
Uitgedreven. Ze moeten naar de doden.
Waar blijven we? In ons werk? Onze vingers ver-
stijven. In ons huwelijk? Het wordt ontbonden.
De jong gestorven Borger kende veel verdriet
in z'n leven. Na een korte, gelukkige tijd,
moest hij zijn geliefde dochtertje en z'n ge-
liefde vrouw weerbrengen tot het stof.
Hij schreef:

Noem' hij deze aarde een hof van Eden,
Wie altoos mocht op rozen gaan:
Ik wens geen stap terug te treden
Op de afgelegde levensbaan.
Ik reken ied'ren dag gewonnen,
Met moeite en tranen doorgesloofd.
God dank, mij draaiden boven 't hoofd
Reeds meer dan vijf en dertig zonnen.
De tijd rolt, als dees bergstroom, voort.
Druk zacht mijn doden, lijkgesteente.
En dek ook eerlang mijn gebeente
Bij 't overschot, dat mij behoort.

Voort..immer voort. Welke richting? Stof.
Terugkeer tot de aarde. De weg is toegesloten.
Het zwaard wendt zich om en om.
Stemmen verstommen. Voetstappen in het zand.
Het gras verdort. De bloem valt af.
Voorgeslachten kwijnden henen,
En wij bloeien op hun graf.
Wat is de mens..die een worm is?
En het mensenkind, dat een made is?

Niemand kan van nature
zijn hartstocht onderbreken,
niemand kan van nature
in lijve de dood verduren...

Voort. Weg uit de hof.
Tongen kleven aan het verhemelte.
Ogen, vol stof, breken.
Oren houden op van horen.
Voeten willen langer niet gaan.
Handen zoeken een laatste houvast.
Voort..altijd voort. Gij zijt stof. Gij zult
tot stof wederkeren.

Mens. Het paradijs is hier niet. Ons huis
staat op het stof.

Jonge man. Jonge vrouw. Geniet het goede..

Maar weet: Bruidskamer wordt sterfkamer.

Kind..pluk vrolijk de bloemen. Maar weet: Ge-
lijk het gras is ons kortstondig leven. Gelijk
een bloem...Grijsaard..ge moet voort.

Heden. De Heere drijft weg uit de paradijzen.

Heden. De engel zwaait het blinkende zwaard.

De moderne mens probeert in een uiterste
krachtsinspanning de dood te elimineren. Ook
dit taboe moet uit de weg. Maar de ondertoon
van dit streven wordt gevormd door de angst.
Het is de strijd van de wanhopig stervende
mens.

Hij zocht een paradijs..en vond een hel.

Hij vocht, zonder God, voor de vrede..Maar

dreigend rukken de demonen van de oorlog op.

Sommigen schreeuwen het uit. Ik denk aan Mars-
man:

Ik lig zwaar verminkt in een hoek van de nacht,
weerloos en blind; ik wacht

op den dood, die nu eindelijk komen moet.

Het paradijs is verbrand: ik proef roet,
dood, angst en bloed.

Ik ben bang, ik ben bang voor de dood.....

Voort. Gericht en Genade. Niet naar de boom.

Niet naar het paradijs. 't Is een verloren
paradijs.

Van de boom is een kruis gezaagd.
Het staat op de Hoofdschedelplaats. In het
stof.

Voort, mens. ALLEEN met het WOORD: IK ZAL...
Vijandschap zetten..DE kop van de draak ver-
pletteren. IK ZAL.

Zie, de mens is geworden als onzer Een.
Zie, God is geworden als onzer één, uitgenomen
de zonde. Hij bukt. In het stof.

Voort. Met wat? Met het arme Woord. Door het
naakte geloof. Heere, ik geloof. Kom mijn on-
gelovigheid te hulp.

Soms lijkt een stukje paradijs gekomen.
Smaakt en ziet dat de Heere goed is.
Tóch voort. Uit de hof naar het stof.

Het verderfelijke zal het onverderfelijke niet
beërven.

Een natuurlijk lichaam wordt gezaaid.
Een geestelijk lichaam wordt niet gemaaid.
Een geestelijk lichaam wordt OPGEWECT.
Het stof heeft geen kiemkracht. Hij dreef de
mens uit.

Zalig de mens die uitgedreven wordt naar de
Gedrevene. Hoog hangt Hij aan het hout.
Gedreven..Eeuwige Liefde.
Uitgedreven: Eeuwig Recht.

Komt herwaarts, verdrevenen. Wie het leven
denkt te vinden in de vrucht van de oude bomen,
moet sterven.

Komt herwaarts. Er is spijs ten eeuwige leven.
Vlees en bloed. Een reine maaltijd van vet en
merg.

Komt..en uw ziel zal leven. Eeuwig leven.

En dit leven is in de ZOON.

Een ander leven is er niet.

Een andere rust is er niet.

Hoe hopeloos, buiten het Woord.

Hoe verloren buiten de hof,

Waar Jezus kroop in 't stof?

We zijn op weg. Van de hof naar het stof.

Het natuurlijke is eerst. Daarna het geestelijke.
Aan de weg staat het kruis.
Aan het kruis het Lam. In het bloed.
Wat is sterker dan bloed?
Het kruis. Een huis. In het naakte bestaan.
In de wereld van stof.
In mijn brekende leven.
Niets is er waar ik in kan rusten.

Voort.. uit de hof.. door het stof.. naar het
paradijs.
Geen paradijs door mensenhanden gemaakt.
Geen vrede zonder recht.
Geen leven zonder dood.
Waarheen? Buiten Jezus is geen leven.. maar een
eeuwig zielsverderf.

Komt, laat ons voortgaan, kind'ren..
Van het stof naar de hof.
Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.
Hij heeft de weg ontsloten. Jezus zegt: Ik ben
de weg.

Mijn ziel. wat zijt gij onrustig in mij?
Hoop op God.
Hij brengt thuis. Al Zijn kinderen.

Hij vergadert de verdrevenen.
Wij verwachten naar Zijn belofte, een nieuwe
hemel en een nieuwe aarde.
Wij verwachten de stem van de Heiland. Zijn
komst. Zijn beloftevervulling. Zijn Woord.
Nog even moeten we voort. Gedreven? Verdreven?
Uitgedreven?

Het nieuwe paradijs wenkt. Daar is geboomte.
Ontsproten aan het kruis. De boom van kennis
van goed en kwaad is niet meer. Aan de oevers
van de blinkende rivier is het hout des levens.
En het geeft vrucht. Bladeren waren tot ge-

nezing der heidenen.
Aan het stof onttogen. Ontvloden het verderf
dat in de wereld is.

Soms blaast de wind van de Geest een lied van
verlangen door het stervende geboomte van onze
zielehof. Verlangen naar het paradijs. Naar de
gemeenschap.

Eeuwig dank.. Jehova Elohim.

Gij dreef mij uit. Gij drijft mij uit.
Maar Gij dreef mij niet ter helle.
Gij drijft mij door het stof naar de hof.
Daar zijt Gij. Daar is het Lam. Daar staan de
blijde zangers aan de glazen zee.

Zalig de mens die thuis komt.
Zalig de mens die door de poorten van de stad
mag binnentreden. Zij zullen wederkeren en met
gejuich tot Sion komen. Eeuwige vreugde zal
op hun hoofd zijn. Treurigheid en droefenis
zullen vluchten.
Dan is de laatste droefheid gestorven.

Rampzalig de mens die verzinkt. Zonder God.
Zonder hoop. Daar zal zijn wening, en kner-
sing der tanden.

Vader, onder al mijn noden,
Vader, onder heil en straf,
Vader, ook in 't rijk der doden,
Vader, ook in 't zwijgend graf.
Waar ik ooit verandering schouwe,
Gij, o God, houdt eeuwig stand.
Ook mijn stof rust op Uw trouwe,
Sluimert in Uw Vaderhand.

Snelt dan jaren, snelt vrij henen
Met uw blijdschap en verdriet.
Welk een ramp ik moog bewenen,
God, mijn God, verandert niet.
Blijft mij alles hier begeven;
Voortgeleid door Zijne hand,
Schouw ik uit dit nietig leven
In mijn eeuwig Vaderland.

oo00oo

D.C.O.